

ROGALAND

TEATER

94/95

Spelemann på taket

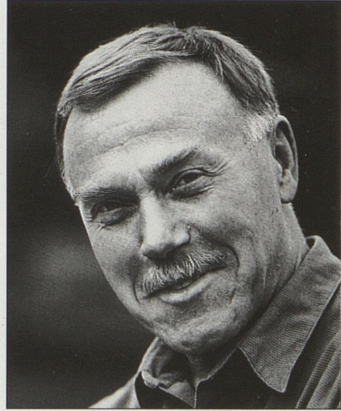
elf

Et livsbejænde musikspil!

ROGÅLAND TEATER

50
ÅR
MED
FRED

Vandringsmannen

I en teatersesong som omfatter frigjøringsjubileet har det vært naturlig å fokusere på et lite folk som har vandret på jorden i flere tusen år. Både i *Engler i Amerika* og *Dengang nå* møtte vi den vandrende jøde, og nå i *Spelemann på taket* er det som om det utdrevne folket blir et bilde på hele menneskehetens vandring. Lengselen etter å få bli bofast, optimismen, håpet, gleden over det store mysterium som livet er, forbløffelsen over katastrofen, lammelsen, og så nytt håp, igjen! Vi takker dette merkelige, lille folket for eksemplets kraft, og for alt det LIV som det har gitt oss!

L'chaim!
Velkommen!

Olav Johannessen

NB Rana
Depotbiblioteket

Pogromen i Kishinev

Marc Chagall: *Exodus*

Spelemann på taket er et musikkspill med røttene plantet i det som var virkeligheten for jødene i Russland i begynnelsen av vårt århundre:

Kishinev (eller Chisinau) var en liten landsby i Moldavia, tidligere under russisk styre. I 1903 ble landsbyens jødiske befolkning angrepet av voldsomme og voldelige bander som gikk berserk i to dager. De drepte, herjet og

ødela, uten å bli hindret av politi eller soldater. Da hæren endelig ble utkalt og fikk stanset ødeleggelsene, var 45 jøder drept, nesten 600 var skadd, og over 1500 jødiske hjem var plyndret. De som hadde satt ødeleggelsene igang, slapp straffet fra det hele.

Hendelsen i Kishinev var en *pogrom*, et angrep på en jødisk minoritet, gjennomført av store folkemasser, og som styresmaktene så

gjennom fingrene med. Pogromen i Kishinev var nok mer omfattende enn de fleste andre, men den er likevel typisk for forfølgelsen av jødene i Russland mot slutten av 1800-tallet og i begynnelsen av vårt eget århundre.

Ordet *pogrom* er russisk og betyr egentlig *ødeleggelse* eller *opptøyer*, men ordet har blitt stående som en betegnelse på angrepene mot den jødiske befolkningen fra 1881 og fram til ca. 1907.

Mens jødene i vest-Europa etterhvert hadde lyktes i å bli noenlunde assimilert med befolkningen forøvrig, levde de russiske jødene langt mer isolert. Århundreders diskriminering, både økonomisk og sosialt, gjorde at jødene hovedsakelig arbeidet med handel eller i intellektuelle yrker. Jødene var framstående forretningsmenn og politisk radikale. De hadde dessuten sitt eget språk, jiddisch.

Pogromene skulle bety slutten på ethvert håp om assimilering av den jødiske minoriteten.

Mordet på tsaren, Alexander II, i 1881, utløste bølgen av pogromer. Selv

om morderen ikke var jøde, og det bare fantes én jøde i kretsen rundt ham, utnyttet myndighetene hendelsen for å vekke til live en sterk latent anti-semittisme i befolkningen.

Pogromene startet umiddelbart, men voldsbølgen døde like raskt ut. Snaut 20 år senere, i begynnelsen av vårt århundre, skulle den blusse opp på nytt. I motsetning til hva mange tror, ble ikke pogromene organisert av sentrale myndigheter. Men pogromene ble ofte støttet av høyt plasserte embetsmenn lokalt, og myndighetenes unnfalleshet og klare anti-semittiske politikk var med på å gjøre pogromene mulige.

Både i vest-Europa og i Russland var forholdet mellom kristne og jøder preget av konflikt. Men den russisk-ortodokse kirken var langt mer åpen enn den katolske i sin anti-semittiske propaganda, og oppmuntret til pogromene. Jødene var Fienden, som ønsket å undergrave både tsarveldet og religionen.

En pioner og hans arvtaker

Uten Sholem Aleichem ville det aldri ha fantes noen *Spelemann på taket*: hans fortellinger var underlagsmaterialet som Joseph Stein dramatiserte da musikkspillet så dagens lys i 1962. I løpet av sitt 57 år lange liv, skrev Sholem Aleichem mer enn 40 bøker på jiddisch: romaner, historier og skuespill, han skapte landsbyen Anatevka og melkemannen Tevje.

Hans verk representerte en merkbar og viktig fornying av diktspråket. Sholem Aleichem lyktes i å skape varme og folkekjære fortellinger, og hentet inspirasjon fra jiddisch folklore. Dette markerer en skillelinje i tradisjonen for diktning på jiddisch, som tidligere hadde lignet mer på politiske manifest. Amerikanerne kalte Sholem Aleichem en jødisk Mark Twain.

Sholem Yakov Rabinovitsj, som han opprinnelig het, ble født i landsbyen Pereyaslav i Russland. Sholem Aleichem betyr *Fred være med dere!*, og navnet må alltid sies i sin helhet. Allerede 17 år gammel begynte han å

arbeide som privatlærer i russisk, og begynte å skrive sine første tekster på denne tiden. I begynnelsen skrev han fortellinger på russisk og hebraisk, men fra 1883 og fram til sin død skrev han utelukkende på jiddisch. Sholem Aleichem flyttet tidlig fra Russland, og bodde i flere land i vest-Europa før han flyttet til USA.

Her døde han i 1916, men hans tekster og fortellinger skulle leve videre. Og Sholem Aleichem la grunnlaget for en tradisjon som skulle bli ført videre av en av vårt århundres mest betydelige forfattere, Isaac Bashevis Singer (1904-1991). Singer ble født i Warszawa i en hassidisk rabbinerfamilie, og fikk en tradisjonell jødisk oppdragelse. Lik Sholem Aleichem, skulle Singer skape litteratur om jødisk tradisjon og fromhet, overtro og myter.

Singer reiste fra Polen i 1935, bosatte seg i USA og ble amerikansk statsborger i 1943. Men jiddisch var og ble hans morsmål, og det språket han brukte i sin

Marc Chagall: *Smolenske Tidende*

diktning. Isaac Bashevis Singer fikk Nobels litteraturpris i 1978.

Også maleren Marc Chagall kan knyttes nært til Sholem Aleichems navn. Chagall skulle på et punkt i livet arbeide konsentrert med Sholem Aleichems tekster: etter revolusjonen var Chagall en tid kommisjonær for kunst i hjembyen Vitevsk, men flytter til Moskva etter uoverensstemmelser med myndighetene. Chagall og hans lille familie har store problemer økonomisk, og Chagall tar seg arbeid som

scenograf på Moskvas jødiske teater. Stykkene som settes opp, er basert på Sholem Aleichems tekster.

For den nye Sovjetunionen trykte, som så mange andre, Sholem Aleichem og hans verk til sitt hjerte: selv om han døde før revolusjonen brøt ut, og ikke fikk anledning til å ta standpunkt verken for eller mot kommunistene. Men gjennom sine skildringer av Tevje og hans likemenn, tok Sholem Aleichem parti for de små i samfunnet, – i alle samfunn.

OTS

Et musikkspill blir til

Spelemann på taket hadde New York-premiere 22. september 1962. Hele 3242 forestillinger på Broadway var en imponerende rekord. Rekordene ble senere slått av *Grease*, men det forhindrer ikke at *Spelemann på taket* må regnes som et av tidenes mest vellykkede musikkspill. Sensasjonen ble ikke mindre av at *Spelemann på taket* i utgangspunktet skulle ha alle odds mot seg: en musikal om

fattige jøder i Russland, uten prangende kostymer og uten de helt store trekkplasterne i ensemblet.

Joseph Stein, som med Sholem Aleichems fortellinger som utgangspunkt skapte historien i *Spelemann på taket*, hadde allerede lang fartstid som forfatter av både skuespill og musikkspill. Han tok seg ganske store friheter i forhold til de opprinnelige

fortellingene om Tevje og Anatevka, men sier at han hele tiden forsøkte å skrive i Sholem Aleichems ånd.

Spelemann på taket fikk sitt navn etter Marc Chagalls maleri *Grønn fiolinist*, og Chagalls arbeider var også en inspirasjonskilde for Boris Aronson, som var scenograf for originaloppsetningen. Både arkitektur og fargevalg viser påvirkningen fra Chagall.

Spelemann på taket ble belønnet med hele åtte Tony-priser, bl.a. for beste musikkspill, beste

Marc Chagall: *Spillemannen* (1912-1913). Et av mange Chagall-malerier som inspirerte Joseph Stein under arbeidet med *Spelemann på taket*.

skuespiller, beste kvinnelige birolle, beste forfatter, beste komponist og tekst-forfatter og beste kostymer.

Sheldon Harnick og Jerry Bock, som sto for henholdsvis sangtekstene og musikken til *Spelemann på taket*, hadde også tidligere samarbeidet med stor suksess. For *Fiorello!* fra 1959, ble de hyllet av kritikerne som sesongens beste unge skribent og komponist, og

mange mente at Harnick hadde fortjent en spesialpris for sine tekster. Harnick og Bock skulle fortsette samarbeidet gjennom mange år, men *Spelemann på taket* er blitt stående som deres største suksess.

Tevje ble opprinnelig spilt av Zero Mostel. Han hadde tidligere spilt Tevje i en off-Broadway-oppsetning kalt *Sholem Aleichems verden*, men fikk sitt store gjennombrudd i musikkspillet. Mange trodde det ville være umulig å

Marc Chagall: *Spillemannen* (1911-1914).

erstatte Mostel, men mange skuespillere har senere gjort lykke i rollen – verden rundt.

I forlengelsen av suksessen i USA, skulle *Spelemannen* vandre videre verden rundt og bli en suksess i mange land. *Spelemann på taket* hadde premiere på Rogaland Teater 24. august 1969, etter å ha gått for fulle hus på Det Norske Teatret. Også her ble musikkspillet en fulltreffer.

OTS

Slik så det ut sist

– *Spelemann på Taket* i 1969.

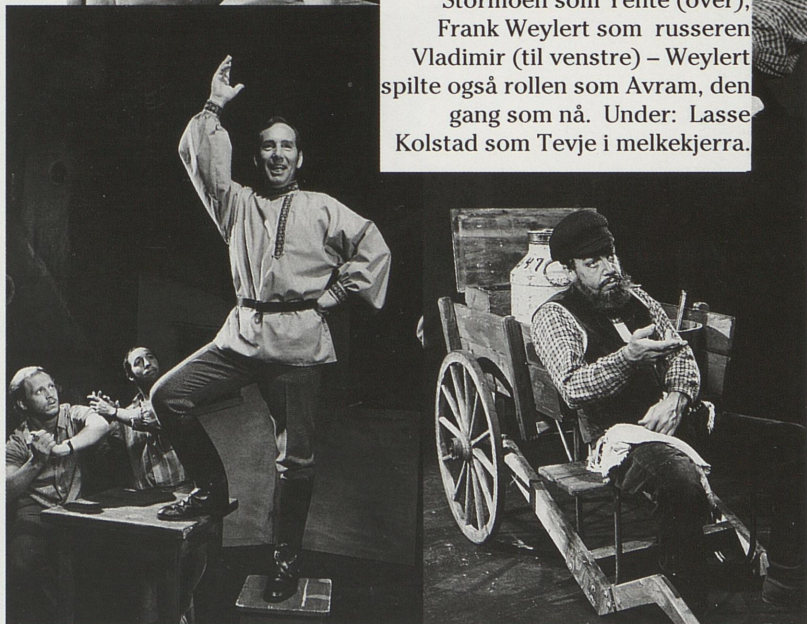
Spelemann på taket ble satt opp av Rolf Daleng, med Per Fjeld som scenograf. Deres konsept var bygd på Jerome Robbins ori-

ginalversjon slik den ble utført på Det Norske Teatret av Tom Abbott i 1968. Lasse Kolstad spilte Tevje og Erna Skaug Golde (til venstre). Kveldens Golde, Sally Nilsson, spilte Fruma-Sara (over).

Erna Skaug som Golde og Guri Stormoen som Yente (over), Frank Weylert som russeren Vladimir (til venstre) – Weylert spilte også rollen som Avram, den gang som nå. Under: Lasse Kolstad som Tevje i melkekjerra.

Spelemann

Dramatisert av Joseph Stein

etter Sholem Aleichem
med spesiell tillatelse

Musikk av

Norsk gjendiktning

Produsert for scenen i Norge

Den opprinnelige New York-oppsetningen

Tevje, en melkemann:

Golde, hans kone:

Tzeitel:

Hodel:

Chava:

Yente, en parmaker:

Motel Kamzoil, skredder:

Shandel, hans mor:

Pertsjik, student:

Lazar Wolf, slakter:

Rabbien:

Mendel, hans sønn:

Sphrintze:

Bielke:

Stine Mossige/Marianne Ingvaldsen/Bjørg Ellen Hauge

Trine M. Jacobsen/Julia Joner/Lise Fadnes

Sigve Bøe

Sally Nilsson

Mette Arnstad

Ingrid Jørgensen

Ines Prange

Kirsten Hofseth

Espen Hana

Ingrid Valvik

Anders Dale

Even Stormoen

Alf Nordvang

Svein Harry Hauge

Instruktør og koreograf:

Runar Borge

Scenograf:

Svein Lund-Roland

Kostymedesigner:

Mette Jacobsen

Musikkarrangør og

musikalsk ansvarlig:

Egil Monn-Iversen

Musikalsk innstudering:

Ståle Sletner

Lyssetter:

Alf Egil Langleite

Maskør:

Malin Birch-Jensen

Inspisient:

Regiassistent:

Koreografiassistent:

Rekvisitør:

Scenemester:

Sufflør:

Påkleder:

Laila

Frisør:

Lyd:

Program: Olav Torbjørn

Michael Evans, Ola B. Jo

Ansvarlig utgiver: Ola B.

Weinberger Ltd. Foto: Kjetil

Den grønne fiolinisten. Gr

Trykk: Gu

n på taket

chems fortellinger
else av Arnold Perl

Jerry Bock

ved Hartvig Kiran

w York av Harold Prince.

egissert og koreografert av Jerome Robbins

Sangtekster av Sheldon Harnick

Mordcha, kneipevert:
Avram, bokhandler:
Fyedka:
Nahum, tigger:
Bestemor Tzeitel/Mirala:
Fruma Sara/jødisk mamma:
Yussel, hattemaker:
Politimannen:
Russer/jødisk gutt:
Spelemannen/danser:
Sasha/danser:
Jødisk jente:
Jøde/russer:
Jøde/russer:

Arne Knutsen
Frank Weylert
Ole Ludvig Vandbakk
Ragnar Holen
Gretelill Tangen
Hanne Mæland
Einar Schwenke
Ole A. Simensen
Svein Joar Gustavsen
Calvin Ray Stiggers
Espen André Furuseth
Merethe Rage Netland
Erling Jensen
Håvard Knoph

Håvard Knoph

Eirik Stubø

Calvin Ray Stiggers

Eli Tunold

Nils Vold

Annerut Joner

Åserød/Beathe Bjerkhaug

Inger Hermansen

West Audio

Skare (red.), Anders Dale,
hannessen, Runar Borge,
hannessen. Forlag: Josef
Alsvik. Omslag: Marc Chagall:
afisk utforming: Eirik Moe.
nmarshaug

Kapellmester/keyboard:

Fiolin:

Trekkspill:

Slagverk:

Bass:

Gitar:

Blåserer:

Ståle Sletner

Ørjan Sætran

Nils Naasen

Tommi Haukland

Frode Ytre-Arne

Bernt Sverre Kvam

Arve Vedvig

Orkester:

Spillemannen på teatertaket

av Annette Mürer

En ekte spillemann har alltid røtter. Enten han er jøde, russer, amerikaner eller nordmann. Eller alt på en gang. Og han drømmer også, selvfølgelig. En lengsel fanget i flukten å fortrylle oss med. Men han har også en historie å fortelle med fela. Sårt, mer desperat enn vi egentlig vil vite av.

Og kveldens spillemann er som spillemenn flest. Så hvis vi nå tror at han bare sitter og spreller der oppe i løse luften for å underholde oss noen timer, så er det feil. For ikke minst kveldens musical-figur har sine røtter i virkeligheten.

Teaterhistorisk har musicalen røtter som går tilbake til operaens lettbenete fetter, operetten. Men idag hvor en hvilken som helst «låt-samling» glir glatt over scenegulvet og ned på høykant, mens den eventuelle røde tråden brister høyløyd midt i første akt, kan vi jo minne oss selv om at det aller viktigste ved en musical, er at vi får høre og se en god historie. Det er bare gode historier som lager godt teater. I denne sammenheng er én eneste spill levende melkemann på scenen bedre enn ett hundre foliner i operagraven, et kokett operettepar eller et tanketomt show. *Fiddler on the Roof*, eller som her i Stavanger *Spelemann på taket*, hadde urpremiere i Broadway i 1964, altså for over 30 år siden. Joseph Stein som skrev librettoen, har selv fortalt at han sammen med Jerry Bock, som laget musikken, Sheldon Harnick, sangtekster, og iscenesetteren og den verdensberømte koreografen Jerome Robbins, fra første stund bestemte seg for å være så trofaste som mulig mot Sholem Aleichems fortellinger om melkemannen Tevje og mot innbyggerne i Anatevka:

«... disse lutfattige, hardt arbeidende, grusomme, vulgære, høyrøstede, humoristiske, religiøse, enkle og sammensatte menneskene som delte og deler hele resten av menneskehetens ønske og innbitte kamp for å overleve.»

Det er denne grunnholdningen som gjør at spillemannen har overlevet på teatertaket og scenegulvet, og er blitt en klassiker. I tillegg, selvfølgelig, til at hans opphavsmenn i sine genre er kunstnere og fagolk i verdensklasse. Men stikkordet har de felles, og stikkordet er trofasthet mot det egenartede, i selve historien, i den jødiske kultur, i den russiske folklore, i sangen, dansen og musikken – og ikke minst: en tro på personenes karakter og egenart som gjør dem til noe mer skjebnesvangert enn «musical-figurer».

Med musicalen har amerikanerne menneskeliggjort musikkteatret. Og samtidig lært oss at dans, sang og tale er likeverdige uttrykksformer, og at musikk, bevegelse og handling smeltet sammen skaper scenisk dynamikk og helhet.

Den første norske oppsetningen av *Spillemann på taket* kom på Den Nationale Scene i Bergen i 1967 i Henny Mürers regi og koreografi, med Per Fjeld som scenograf og Sverre Bergh som musikalsk ansvarlig. Finn Ludt hadde oversatt. Aviser og publikum ropte raskt suksess, og Svend von Düring, den fremragende karakterskuespiller som knapt noen på forhånd ville forbinde med musicals, hadde som vår aller første Tevje «den helt store poesi susende i sitt patriarkskjegg».

Og suksessen fortsatte. På Det Norske Teatret i april året etter i amerikansk versjon med regi av Robbins' assistent fra Broadway, Tom Abbot, og med Lasse Kolstad som Tevje. Spillemannen var blitt «Spelemann», og antall forestillinger ble etterhvert svimlende. Helt på tampen av året, på selveste Nyttårsaften, dukket han opp på taket av Trøndelag Teater, og høsten '69 landet han for første gang her på Rogaland Teater.

Med til historien om den vandrende spillemann hører også at i Norman Jewisons Oscar-belønte filmversjon av *Fiddler on the Roof* (fra 1971), sitter en jødisk spillemann med norske røtter på taket i den lille russiske landsbyen; skuespilleren og danseren Tutte Lemkow.

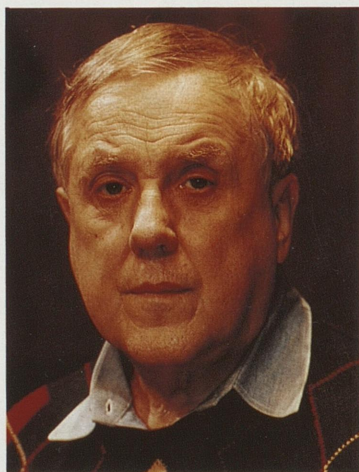
Annette Mürer er journalist i Dagbladet.

Egil Monn-Iversen

Egil Monn-Iversen, musikalsk ansvarlig for *Spelemann på taket*, er til daglig musikk-sjef på Det Norske Teatret, hvor han har arbeidet i 30 år og fått være med på samtlige store musikalsuksesser – bl. a. *Spelemann på taket* i 1967. Gjennom produksjons-selskapet *Proscenium* har han dessuten jern i ilden på Chateau Neuf, samt i Stockholm, København og Göteborg.

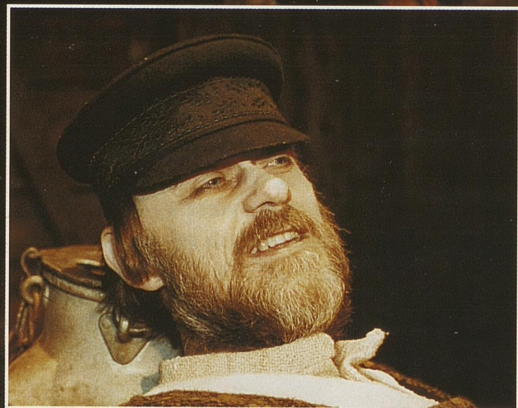
Men *Spelemann på taket* er langt fra hans første møte med Rogaland Teater. Monn-Iversen har hatt ansvaret for musikken til oppsetninger som *Flaggermusen*, *Can-can*, *Guys & Dolls* og *Gråt, mitt elskede land*. Sammen med Harald Tusberg sto han bak *Tørres Snørtevold*, et bestillingsverk til Stavangers byjubileum.

Egil Monn-Iversen er en travel mann, med planene klare ut hele 1995. Etter *Spelemann på taket* blir han sysselsatt med *Trollmannen fra Oz* på Det Norske

Teatret, og skal dessuten være musikalsk leder for to oppsetninger i Stockholm: *A Chorus Line* og *Sound of Music* – den siste med Carola og Tommy Körberg i hovedrollene. Dessuten fortsetter NRK opptakene til *Vestavind*, som Monn-Iversen komponerer musikken til.

Men *Spelemann på taket* er et av de musikkspillene Monn-Iversen setter høyest: – Sammen med *West Side Story* er *Spelemann på taket* det beste musikkspillet som er skrevet, sier han. – *Spelemann på taket* har en unik blanding av musikalenes tonespråk og en etnisk basis. Det kan ikke ha vært skrevet av noen annen enn en jødisk komponist.

Neste stopp London

I 1968 kom en nyutdannet danser til Det Norske Teatret i Oslo, og ble med i teatrets oppsetning av *Spelemann på taket*. Han skulle danse i «spillemannen» over 300 ganger. Den gangen hadde ikke Runar Borge planer om å selv sette opp *Spelemann på taket* – slik han nå gjør på Rogaland Teater.

– Dansen var på mange måter en snarvei inn i teatret, forteller Borge. – Jeg visste hele tiden at det var noe annet jeg egentlig ville.

Mens han arbeidet som danser på Det Norske Teatret, benyttet han tiden til å observere og lære, og arbeidet som koreograf og

regiassistent på enkelte oppsetninger. Hans første egne produksjon var barneforestillingen *Cirkus Fem*, som han både skrev og hadde regien på. Deretter kom oppdragene raskt, og i løpet av 20 år har han satt opp snart 70 helaftens forestillinger.

**Vår samarbeidspartner
i overnattingsbransjen**

**ATLANTIC HOTEL
STAVANGER**

Hovedbasen har vært på Det Norske Teatret, hvor Borge er fast instruktør. Her har han stått bak musikkspill som *West Side Story*, *Piaf*, *Cats* og *Jesus Christ Superstar*. Han har også satt opp barneforestillinger og farser, både på og utenfor Det Norske Teatret, og kan se tilbake på tre operaoppsetninger, blant annet *Carmen* og *Animalen* på Den Norske Opera. Han har også satt opp Shakespeares *Ein sommarnattsdraum*.

Men hovedtyngden har ligget på musikkteater, uten at Borge føler at han har havnet i en bås av den grunn.

– Musikkteater er et så vidt felt, at du ikke risikerer å havne i én boks, sier han. – Det spenner fra kabareter med to personer, til gedigne operaer med over 200 medvirkende.

Hans mange oppsetninger omfatter én musikal på Rogaland Teater tidligere – *Guys & Dolls* i 1979, som skulle bli nok en braksuksess for en den gang temmelig fersk instruktør.

I inneværende år har Borge permisjon fra Det Norske Teatret. Etter

Spelemann på taket på Rogaland Teater, reiser han til London. Dit er han invitert for å sette opp *Fame* på Cambridge Theatre. Han har tidligere hatt hele Skandinavia som arbeidsfelt, og har også satt opp *Fame* i Los Angeles. Han er selvsagt spent på hva som vil skje etter oppsetningen i London

Med *Spelemann på taket* er ringen på mange måter sluttet; Borge har fått sjansen til å sette opp sin egen favoritt-musikal.

Spelemann på taket hører til en rekke store musikaler fra 1960-tallet som har blitt stående, og Borge er ikke i tvil om at formen holder den dag i dag.

– Det er en musikal hvor skuespillerne har et skikkelig stoff å arbeide med. For en gangs skyld er det en musikal med en historie, som i tillegg er veldig aktuell – trådene kan trekkes til rest-Jugoslavia og andre land i Øst-Europa. Men selv om det er fristende å henge *Spelemann på taket* på aktuelle, politiske knagger, er det først og fremst en varm og menneskelig historie med ekte mennesker og ekte følelser.

Barn og gjester

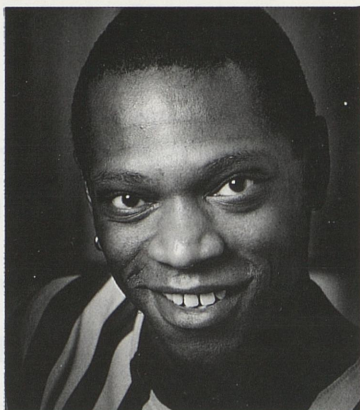
Tre par Sphrintze og Bielke: Stine Mossige, Bjørg Ellen Hauge, Marianne Ingvaldsen, Trine M. Jacobsen, Julia Joner og Lise Fadnes.

Dansere, sangere og statister som medvirker i *Spelemann på taket*: Espen André Furuseth, Hanne Mæland, Merethe Rage Netland, Erling Jensen og Håvard Knoph.

Svein Joar Gustafsen var ikke til stede da bildet ble tatt.

Calvin Ray Stiggers var engasjert til *Engler i Amerika* høsten 1994, og er nå med i *Spelemann på taket*, hvor han har vært koreografi-assistent og skuespiller. Dette blir ikke siste gang Rogalands teaterpublikum får møte Stiggers, som er tilknyttet Rogaland Teater også høsten 1995.

Ståle Sletner

Kveldens kapellmester er et nytt bekjentskap for Rogaland Teater, selv om han nå begynner å bli husvarm etter å ha vært repetitør for *Spelemann på taket* gjennom hele prøveperioden.

Spelemann på taket er langt fra Ståle Sletners første teaterjobb. Han har fem-årig utdanning som pianist fra Østlandets Musikkonservatorium, og har allsidig erfaring som musiker. Sletner så *Cats* på Det Norske Teatret i 1985, og drømte om å få spille i orkestret. Drømmen gikk i oppfyllelse, og siden har han vært med på det meste som har skjedd av store ting innen norsk musikkteater.

Sletner har ofte arbeidet sammen med Egil Monn-Iversen, og vært involvert i de fleste musicalene hvor han har hatt en finger med i spillet. Han har også vært musikalsk ansvarlig og kapellmester for flere av Daniel Bohrs produksjoner. Sist han var i Stavanger, var

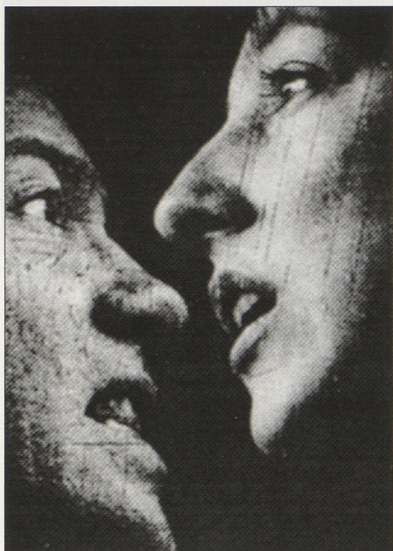
på turné med *Sound of Music* i 1989.

Spelemann på taket er likevel Sletners første erfaring med produksjoner utenfor Oslo, og han trives godt med miljøet og arbeidet på Rogaland Teater. Han kjenner «spelemannen» godt, etter å ha vært med i orkesteret da musikkspillet gikk i Oslo i 1987, og regner det som en av de beste musicalene som er skrevet:

– Det er en fornøyelse å arbeide med *Spelemann på taket*. Det er et musikkspill hvor musikken stemmer overens med det sceniske. Ofte finner instruktørene det nødvendig å føye til takter underveis, men det er ikke nødvendig her. Absolutt alt er på plass!

På Intimsenen fra 31. mars

OLEANNA

Tre konfrontasjoner
To sannheter
Ett mareritt

En ung kvinne oppsøker en professor for å få veiledning. Kan han hjelpe henne? Vil han hjelpe henne? Og ikke minst: Venter han å få noe til gjengjeld?

Overraskelsene er mange i David Mamets intense kammerspill *Oleanna* – et spill om makt og konflikter: mellom mann og kvinne, lærer og elev. Hvem har rett?

Oleanna har gått sin seiersgang over USA og Europa siden urpremieren i 1992. I 1993 ble stykket kåret til Årets skuespill i Tyskland.

Svein Sturla Hungnes er instruktør, og spiller rollen som professoren John. Ågot Sendstad spiller studenten Carol. Anne Karine Skåtun er scenograf.

Barneteatrets fulltreffer

Robin Hood og villungane

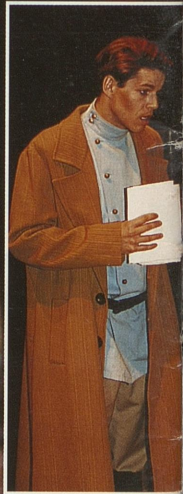
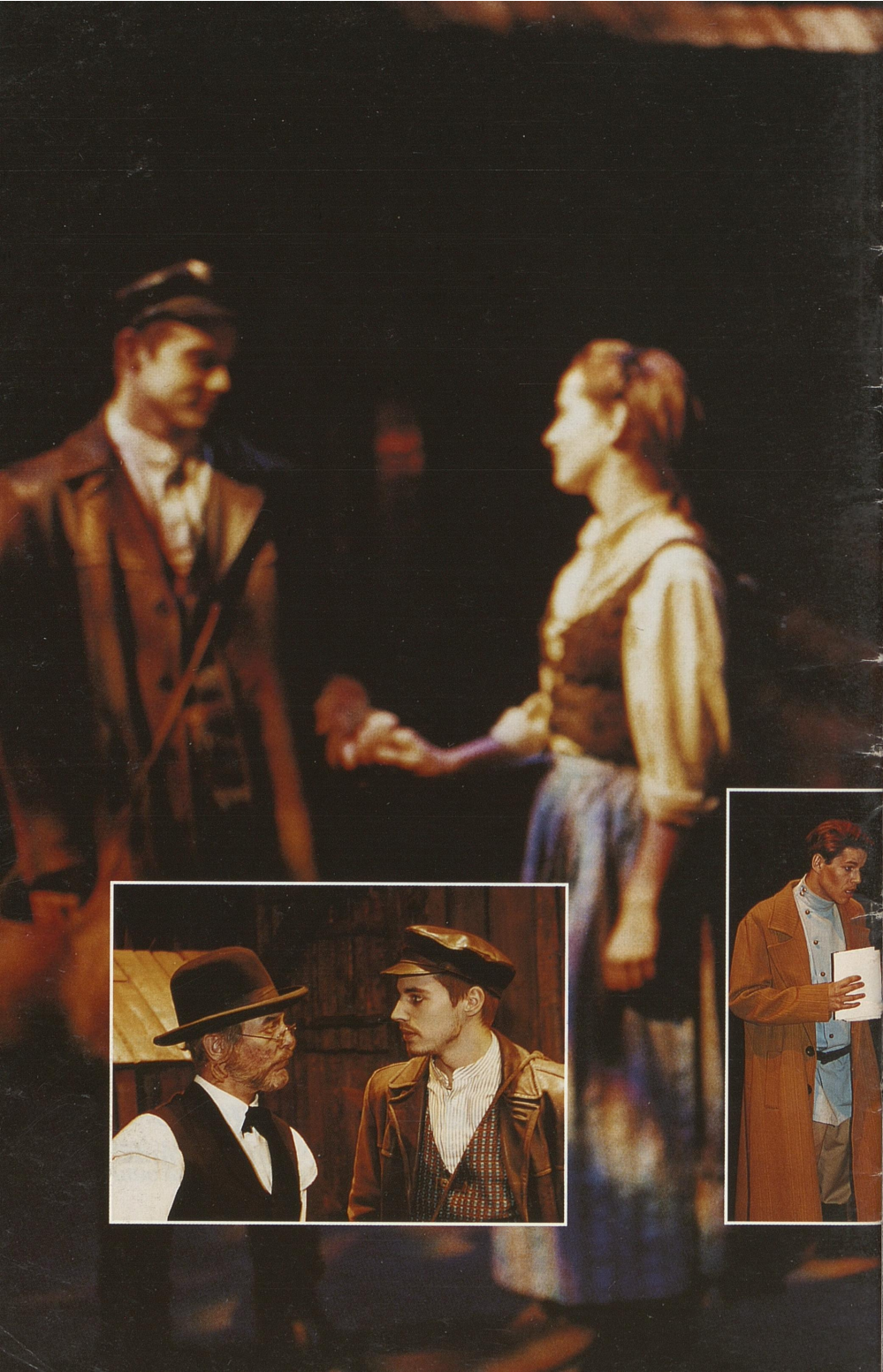
Bravo! skriver avisanmelderne.

Bravo! roper titusenvise av entusiastiske barn og voksne.

Bjørn Endresons flotte tekst er blitt en storslått og fargesprakende oppsetning i Sigve Bøes regi og med scenografi av Anna Gisle.

Alle vårens forestillinger er så godt som utsolgt, men villungane er tilbake på Hovedscenen i november.

Robin Hood og villungane
er tilbake på Hovedscenen 28. mars-20. mai
og 15. november-31. desember.

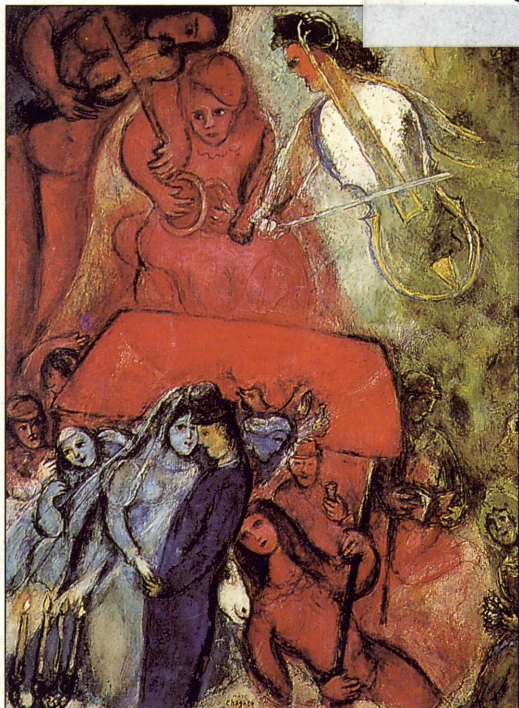
To speler
finner to

Depotbiblioteket

95sd 14 551

Sammen om kultur

ROGALAND
TEATER

Rogaland Teater
Kannikg. 2
4005 Stavanger

Billettbestilling

51 52 10 36

Mandag - lørdag 10-20

Tlf. administrasjon:

51 52 80 75